

ХИМЕ С ГОЛЯМАТА ШАПКА

Превод от френски: Надя Трендафилова, 1974

chitanka.info

Много отдавна в Япония живял един от ония воители, които се наричали самураи. Той бил богат и силен, но много нещастен. От дълги години бил женен, а все не идвало дете, да донесе радост в дома му.

Но мъката му не била безкрайна. Един ден жена му добила момиченце. Родителите обградили своята дъщеричка с големи грижи и с цялата си любов. Те прекарвали по цели дни с нея. Не се уморявали да ѝ се възхищават и да въздишат безкрай: „Нашата дъщеричка! Нашата малка Химе!“ Химе растяла и разцъфтявала като цвете. Тя била хубава, умна и надминавала всички момиченца на нейна възраст. Още съвсем малка пеела и свирела чудесно.

Но това семейно щастие не траяло дълго. Момиченцето едва било навършило десет години, когато баща му загинал на война. След няколко години майката заболяла от тежка болест. Като почувствувала близкия си край, тя извикала Химе при себе си и ѝ казала да коленичи. После сложила върху главата на детето едно малко ковчеже и над ковчежето голяма шапка с форма на купол, толкова голяма, че му слизала чак до брадата.

Тя погледнала Химе с нежност и промълвила:

— Не искай от мене да ти разкрия, защо сторих това. Един ден сама ще разбереш...

Едва произнесла тези думи, клетата жена издъхнала.

Химе много пъти се опитвала да махне тази чудновата шапка. Но напразно, не можела да я отдели. Сякаш се била сраснала с главата ѝ.

Горката девойка станала за посмешище. Щом се появявала някъде, всички почвали да ѝ се подиграват.

„О! Хубавата шапка... Мини оттук, плашило!“

Замеряли я с камъни. Удряли я с пръчки.

Мъката ѝ била вече толкова голяма, че един ден напуснала страната и нейните лоши обитатели и тръгнала безцелно по някакъв път. Стигнала до една река и се загледала в течащите води. Сторило ѝ се, че дочува гласа на майка си, който сякаш идвал от средата на реката.

Тя се хвърлила в реката и дълбоката вода я погълнала. Само шапката не потънала и заплавала леко. Един лодкар я забелязал и си рекъл: „Я гледай, една голяма шапка, понесена от течението!“ Той се навел да я хване: „Колко е тежка! Но под нея има едно момиченце!“

Неговото учудване било толкова голямо, че без малко не изпуснал шапката. За щастие той не го сторил и така Химе могла да се добере жива и здрава до брега и пак да подхване своето тъжно пътешествие. Тя вървяла, вървяла дълго, докато срещнала една карета, в която се намирал владетелят на тази страна... Смаян от странния вид на Химе, той накарал да спрат каретата и запитал:

— Кажи ми, момиче, коя си ти? И защо носиш тази голяма шапка?

— Казвам се Химе — отвърнала тя, без да разкрие знатното си потекло. — Невъзможно ми е да махна тази шапка. Тя е сраснала с главата ми. — И обяснила, че поради тази причина е избягала от своята страна.

— Бедното дете! — казал състрадателно владетелят. — Ела в моя палат. Аз ще ти дам работа и при мене никой няма да те тормози.

Химе приела и с благодарност последвала господаря до неговия палат, където ѝ дали да приготвя водата за баните.

Тъкмо работа за нея, тъй като тя била свикнала всичко да върши самичка. Трябвало непрекъснато да пълни с ведра грамадни котли и да ги топли. И никой не се сещал да ѝ помогне. Никой освен най-малкият син на владетеля, който се привързал към нея.

Но това не се харесало на родителите на младежа. Един ден заради някаква малка нейна грешка решили да я изгонят. Като узнал това, момъкът паднал в нозете на родителите си:

— Какво ще стане сега с Химе? — ги запитал той. — Такова очарователно момиче, толкова грациозно... Аз ви умолявам, дайте ми я за съпруга.

— Как? Една слугиня? Това чудовище със смешната шапка? — развивали се ядосани родителите. Но момъкът не отстъпвал. Той ги заплашил, че ще напусне палата и ще тръгне с Химе.

Представете си мъката и изненадата на владетеля и жена му!

Страхувайки се да не загубят сина си, те се съгласили да задържат девойката още малко. А тайно свикали министрите и ги натоварили да намерят някакъв начин, та да накарат малката слугиня сама да си отиде. Но дните минавали, а министрите нищо не измисляли. В прославените им глави не се пораждало ни най-мъничко хрумване!

Една вечер жената на владетеля, страшно разядосана, извикала своята стара дойка.

— Кажи ми, дойке, не ще ли се намери някакъв начин, та девойката самичка да пожелае да си отиде?

— Разбира се, господарке — отвърнала дойката. — Защо не събереш в палата жените на другите си синове? Химе няма да има дързостта да се навира сред тези красиви дами. Ако ли пък има тази дързост, помисли си само за последиците от впечатлението, което тя ще направи и за пренебрежението, което ще си навлече своят знатен син! Той ще бъде толкова унижен, че ще изостави своето глупаво намерение.

Родителите решили да последват съвета на дойката. Когато вестта затова достигнала до Химе, тя навела глава и си казала тъжно: „Заради мене става това събиране. Аз разбирам. По-добре да си вървя.“

Момъкът напразно се опитвал да я задържи. Тя била решила да напусне палата. Младият човек я съпроводил отчаян до портата. Там той се спрял, гледайки я как се отдалечава под лунните лъчи.

Но в този миг станало чудо! Шапката се повдигнала сама и паднала на земята, откривайки лъчезарното лице на Химе с цялата му хубост. Но това не било всичко. Ковчежето се търкулнало от шапката, отворило се и в краката на смаяните млади хора се посипали злато, сребро, диаманти, перли... С една дума, всичко най-скъпо, каквото има на земята.

Преизпълнен от щастие, младият човек върнал незабавно Химе в палата.

Той я скрил от всеки поглед в очакване на съдбоносния ден на приема.

— Какво безсрамие! — казвали приближените на палата, когато узнали, че девойката ще вземе участие в приема. И те се присмивали, като си мислели за онова, което щяло да стане.

Дългоочакваният ден най-после настъпил. Един по един, според възрастта си, синовете на владетеля влизали в голямата тържествена зала на палата, придружени от техните съпруги, една от друга похубави и великолепно облечени в богати кимона. Дошъл редът на младежа. Всички го изчаквали с готов презрителен израз на лицето. Но това презрение се преобразило бързо в изумление, когато различили

прелестната девойка, която вървяла редом с него. Тя носела ослепително красиво кимоно, каквото никой досега не бил виждал.

— Това е небесна нимфа! — се провиквали от всички страни. А това била Химе, Химе с голямата шапка.

Затъмнени от нейната красота, знатните дами, присъстващи на приема, се надявали, че ще могат да си отмъстят, като накарат Химе да пее и свири. Как може една проста слугиня да познава това префинено изкуство, отредено само за знатните дами? Но Химе свирила и пляла като никоя друга. Безкрайно било учудването на всички.

Нейната музика била много нежна и малко по малко проникнала във всички сърца, като карала лошите чувства да изчезват. Презрението и ревнивостта се стопили в сърцата на младите дами и те почнали да сипят хвалебствия за бъдещата си снаха.

Родителите на драго сърце дали съгласието си за сватбата и радостта им била безкрайна, когато научили, че девойката е от знатен произход и във всяко отношение достойна за техния син.

Радостта обзела палата на принца. Всички се смеели, всички пиели за здравето на младоженците, както господарите, така и слугите. И за да не скрием нищо, трябва да добавим, че когато се зазорило, много нозе се подгъвали от умора и много глави се люшкали, люшкали...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.